

KORPORÁT

MOJCA MILOVIČ

Mojca Milovič

KORPORÁT

Elektronická kniha

Title: Korporát

ISBN EPUB 978-80-570-2674-7

ISBN MOBI 978-80-570-2675-4

ISBN PDF 978-80-570-2673-0

Copyright © Mojca Milovič

Cover © Igor Hrnko

Publisher © Mojca Milovič

All rights reserved.

Všetky osoby, dej a miesta v tejto knihe
sú vymyslené a akákoľvek podobnosť
so skutočnými udalosťami
je čisto náhodná.

Venujem Attilovi

Prológ

V chladnej a pochmúrnej internátnej izbe som sa cítila ako v hrobke. Vzhľadom na to, že bol september, sa ústredné kúrenie ešte nezaplo.

Stena, o ktorú som sa chrptom opierala, bola predelená pásom okrovej farby. Pod ním bola natretá žltým vodeodolným náterom a studená, nad ním drsná ako šmirgeľ.

Mobil som oprela o svoju topánku na nočnom stolíku z drevotriesky. Kvôli pohovoru som musela v izbe zapnúť silnú žiarivku, ktorá mojej tvári dodávala rovnako vodeodolný, žltý nádych. Do jeho začiatku som ešte mala zopár minút a Skype ikona pri mene Irina ukazovala neaktívny stav, využila som preto tento čas na to, aby som si natiahla na hlavu kapucňu mikiny a studené ruky strčila pod pazuchy.

Internát bol stále takmer prázdny, väčšine študentov sa ešte nezačal školský rok. Tučný, otupený muž sediaci na vrátnici mi podal riadkovaný zošit a požiadal ma, aby som doň zapísala svoje meno a dátum príchodu.

Stihla som to akurát pred pohovorom, ktorý som mala dohodnutý o jednej. Jednalo sa o posledné kolo, v ktorom mi pridelený HR asociát mal oznámiť, či som získala pracovný pomer.

Spoliehala som sa na to, že verdikt bude pozitívny. Roots bola jedinou firmou, ktorá môj životopis bez akýchkoľvek pracovných skúseností nezmietla zo stola. Svoj doterajší život som opustila pod neistým príslubom práve tejto pracovnej ponuky. Nemala som v rukách nič okrem dobrej nádeje. Roots to bude musieť stačiť.

Ozvalo sa typické zvonenie Skypu pripomínajúce praskajúce bubliny. Muselo byť vytvorené so zámerom vzbudiť vo vás dojem, že telefón zazvonil práve vo chvíli, keď ste si ľahli do vane.

Rýchlo som si z hlavy stiahla kapucňu a uhladila si vlasy. Na obrazovke sa zjavila tvár Iriny z HR, ktorej očné linky sa tiahli do polovice spánkov.

„Dobrý deň, rada vás opäť vidím,“ zapriadla neúprimne, „volám ohľadom výsledku pohovoru na miesto Processora na oddelení sťažností, neruším?“

V ako cela prázdnej izbe a sama ako prst som naozaj nemala veľa iných rozptýlení. „Dobrý deň, samozrejme, že nie.“

„Mám pre vás dobrú správu - alebo aspoň verím, že je dobrá - haha.“

„Áno?“

„Miesto ste získala a nástup na vašu novú pozíciu bude možný od pondelka budúceho týždňa. Blahoželám a týmto vás vítam v našej priateľskej rozvetvenej firemnej rodine.“

Kapitola 1.

Štyri miesta, štyri zložky papierov, štyri čipy pripevnené na ružových šnúrkach. Prisahala som, že ak nás niekto nazve štyrmi mušketermi, vzdám to hneď na začiatku.

Po mojej pravici sedel ryšavý chalan, ktorého tvár žiarila odtieňom nebezpečne podobným lososovej šnúrke s čipom. Tú si medzičasom zavesil na krk a netrpezlivo do nej brnká. Na čiernom tričku mal obligátne AC/DC, vyzeralo to však viac skôr na AD/HD.

Sama som vyplňala pomaly ubiehajúce minúty študovaním detailov firemného loga, ktorým sa okrem šnúrky pýšila aj pracovná zmluva, obaly cukríkov v mise pred nami, polopriesvitné steny modernej mítingovky z mliečneho skla a termoska na kávu, ktorú každý z nás dostal ako uvítací dar.

Po mojej ľavici sedel nervózny cudzinec s huňatým obočím a hlavou plnou kučeravých čiernych vlasov. Drobné čierne očka ako korálky mu mihali sem a tam. Na moment sa zastavili na mojej tvári, za čo sa mi bez slov ospravedlnil anxióznym úsmevom. Odpovedala som náznakom zdvihnutia kútikov úst.

„Hello, I’m Apostolos,“ predstavil sa tuhým prízvukom a vystrel ku mne zarastenú ruku, „and you?“

„Hi, Alex.“

„Hi, Alex. Nice to meet you.“ Naše dlane sa spojili vo veľavravnom geste spojených národov - moja kriedovo biela ruka kontrastujúca s jeho snedou pokožkou.

Ryšavý, ružovkastý chalan sa ihneď zachytil našej interakcie a ponúkol mi sprava svoju ruku. „Ervín.“

Potom sa naklonil a zopakoval to isté s Apostolom. „To si nezapamätám. Budem ťa volať Zeus.“

Musela som uznať, že atmosféra v miestnosti sa uvoľnila a prestala pripomínať čakáreň u zubára. Zasmiala som sa. Smiech mi však zamrzol na tvári, pretože ho prerušil hysterický vzlyk z druhého konca bieleho stola s okrúhlymi otvormi na káble.

Štvrtým novopečeným zamestnancom bolo dievča s krátkymi vlasmi odfarbenými na blond. Mala sponku v tvare motýľa, oči plné slz a tragický výraz smutnej víly. Ako na druhej žene v miestnosti na mne spočinula nevyslovená povinnosť empatie.

„Si v poriadku?“

„Oh no, don’t cry! It’s gonna be okay!“ pridal sa Apostolos.

„Nič nebude, nebolo a nie je okay!“ vychrlila na nás baba definitívny verdikt. „Už nikdy!“

Vylovila som balíček vreckoviek a citlivo jej ho podala. „No, skús sa ukludniť. Nemysli na to.“

„Vysrala sa na mňa! VZLYK! Nie som pre ňu ani hovno!“

Jej príbeh nestihol byť vypovedaný, pretože dvere v tej chvíli rozrazil muž nadopovaný energiou. Bol neurčitého veku korporátnych seniorov, a svoj sivý oblek doplnil trendovými teniskami. Aby sa náhodou nepovedalo, že nie je dynamický a nedrží krok s dobou.

Dynamický bol naozaj nadmieru. V sekunde sa ocitol pred premietacím plátnom visiacim zo stropu a začal štelovať projektor. A pretože nijaký projektor v histórii ľudstva ešte nikdy nezačal fungovať vtedy, kedy mal, nepodarilo sa to ani tentokrát.

Muž nevrlo odfrkol ako závodný kôň, ktorý za behu zistil, že mu postavili do cesty príliš vysoký živý plot.

„Musíte tam strčiť ten kábel,“ radil Ervín, „nie ten - ten.“ Z plátna sa na nás usmialo logo firmy.

„Helemese, to svet nevidel. Ti mladí dneska dovedou zázraky na počkání! Tak jo, snad začnem. Není čas ztrácat čas.“

Premýšľala som, koľko káv denne stačí človeku, ako je on. Desať? Krabíčka cigariet, alebo už preladil na vlnu zdravého životného štýlu a popíja yerbu? Možno si v prípade potreby šnupne niečo ostrejšie.

„Na začátek se tedy představím. Jmenuji se Jan neboli Honza Šmejba a jsem vedoucí oddělení komunikace se zákazníky, neboli šéf vašeho šéfa. A teď vy. Řekněte své jméno a nějakou zajímavost o sobě, protože každé jsme originál. Tak třeba ty.“

Ihneď som pochopila, že strápňovať ľudí okolo seba je ako v náplni práce, tak aj medzi osobnými záľubami šéfa nášho šéfa. Napriek tomu som sa rozhodla ísť zradnou cestou riľolezectva.

„Ja som Alex, viem poskytnúť prvú pomoc a vziať krv naslepo aj o polnoci, ale to je všetko, čo si pamätám z roku štúdia za zdravotnú sestru.“

„Když se tak na tebe dívám, nepochybuju, že umíš vzít krev - příště si raději dám k vobědu česnek, haha.“

„Ja sa volám Ervín Dillenschneider, zaujímam sa o umelú inteligenciu, mám rád Terryho Pratchetta a amatérsky sa venujem Bitcoin burze.“

„Umělá intelligence, kde se to dá koupit, hele? Dobře zaplatím, jsem totiž hlava dřevá.“ Šmejba nám pred očami zamával peňaženkou, ktorú vytiahol z vrecka.

„Ja som Karmen. Fakt neviem, čo mám povedať, sorry.“ Baba na konci stola si utrela spod oka rozmazanú maskaru.

„Karmen, to je taky ta opera, né? Mě žena donutila jít. Děsná nuda ale proti gustu žádnáj dišputát.“

„Hi, I'm Apostol...“

„Hele děcka, já mám dneska docela nabitej rozvrh, tak přejdem rovnou k věci,“ utol Apostolovu šancu prejať sa Šmejba. „Byrokracie není sexy, je ale nutná a proto se všichni podívejte na dokumenty před sebou a na vyznačeném místě je podepište.“

Poslúchla som jeho rozkaz a oči sklonila k papierom pred sebou chráneným plastovým obalom s menovkou. Zložka obsahovala pracovnú zmluvu a dokument potvrdzujúci, že súhlasím s výmerou platu a strhávaním straveniek. Ďalším dokumentom bola zmluva zaväzujúca nás k mlčanlivosti o postupoch, praktikách, programoch a fungovaní firmy pod výstrahou pokuty, pri ktorej sa mi zatočila hlava.

Šmejba netrpezlivo prešľapoval pred plátnom a prehnane častou kontrolou hodínok nám bez slov dával najavo, že nám podpisovanie trvá už príliš dlho.

„Tak co, máte to podepsaný?“

Dokumenty som mu odovzdala ako prvá a v tesnom závese za mnou tak učinili aj Apostolos, Karmen a Ervín.

Šmejba zakrpateným diaľkovým ovládaním prepol prezentáciu na druhý slajd, z ktorého sa na nás usmieval mladý pár. Objímali medzi sebou matersky pôsobiacu staršiu ženu, ako vystrihnutú z reklamy na Kosmodisk.

„Tak schválně, jestli někdo z vás ví, kdo je to na vobrázku.“

„CEOs. A nejaká babka,“ poponáhľal sa s odpoveďou Ervín. Slovo CEO som počula po prvýkrát v živote, držala som teda hubu a tvárila sa, že viem presne, o čom hovorí.

„Velmi správně,“ ocenil jeho pohotovosť Šmejba, „tady to vážení, jsou Viktor a Ema Vogeler. Ty jména si dobře zapamatujte.“

Apostolos po mojej ľavici si mená poctivo zapísal do malého zápisníku s krúžkovou väzbou. Na protiľahlej stránke sa nachádzala spleť znakov gréckej abecedy. Apostolos zachytil môj pohľad. „It’s a poem,“ vysvetlil.

„No a ta babka,“ pokračoval Šmejba, „stojí za zrodem celé této firmy.“

Manažér nám s entuziazmom prerozprával príbeh. Ema, ružolíca Slovenka, bola odjakživa plná ambícií. Tie jej kroky zaviedli až na švédsku univerzitu, kde vyštudovala psychológiu a spoznala muža svojich snov - mladého Viktora, ktorý bol od útleho veku zaslepený vidinou zisku (Šmejba zvolil slovné spojenie ‘podnikavého ducha’).

Jedna vec viedla k druhej, a Viktor pred nežnou blondínkou tak veľmi pripomínajúcou rodenú Švédku pokľakol v ponuke sobáša. Tak sa z Emy stala Ema Vogeler. Viktor si netradične oblúbil aj Eminu matku. Nemohol sa nabažiť jej bryndzových halušiek, a chcel jej pohostinnosť opätovať splnením veľkého sna.

Ema mu prezradila, že jej mama sa nadchla pre pátranie po histórii rodu a predkoch, bolo však veľmi ťažké a zdĺhavé sa kvalitných informácií dopátrať v knižniciach a archívoch.

Viktor to nevzdal. O pár dní a tanierov bryndzových halušiek neskôr mu v hlave skrsol nápad - jednoduchá aplikácia, cez ktorú si môže každý nechať vypracovať dôkladnú analýzu svojho pôvodu. Jeho víziou bol genetický test, ktorý je rýchly, dostupný pre každého a v neposlednom rade stopercentne spoľahlivý.

Netrvalo dlho a vízia sa prevetila do reality. Aplikáciu Roots, o ktorej sme už dozaista počuli, si do svojho telefónu môže stiahnuť každý používateľ operačných systémov iOS a Android. Po zadaní osobných údajov, poskytnutí súhlasu ich spracovávať a zaplatení poplatku vám Roots na adresu zašle malú skúmavku, do ktorej stačí odobrať nepatrnú vzorku vašej DNA v podobe sliny a odoslať ju firme.

Len čo Roots laboratórium vašu vzorku obdrží, obratom sa vám v aplikácii na mobile zobrazí kompletný rozbor obsahujúci percentuálne zastúpenie rozličných génov, rodokmeň predkov zákazníka, ako aj zdravotné predispozície.

Aplikácia navyše vygeneruje aj časovú krivku, pohybom po ktorej môžete sledovať putovanie vašich predkov po okružnej zemeguli. V neposlednom rade vám poskytnie vybrané zaujímavosti zo sveta genetiky, histórie a vášho jedinečného rodokmeňa.

„Kde by byl vizionář bez svého týmu,“ skonštatoval Šmejba, a prepol prezentáciu na nový slajd. Znázorňoval skupinku viac alebo menej podivínskych severanov v tričkách metalových kapiel sediacich v stiesnenej garáži. Práve táto skupinka pomohla

naštartovať start-up, ktorý následne zaznamenal raketový úspech.

Centrála v Göteborgu čoskoro prestala rozrastajúcej sa firme stačiť. A pretože Emina nostalgia po domovine prevážila (a pracovná sila bola lacná, ako chytrácky dodal Ervín), rozhodli sa pobočku Roots vybudovať práve na Slovensku. V súčasnej dobe sa v nej nachádza finančné a mzdové oddelenie, časť IT a HR, ako aj oddelenie zákazníckej podpory a sťažností. Posledného menovaného sme sa stali najnovšími prírastkami práve my štyria.

„Čtyři mušketýři,“ zaznela zo Šmejbových úst moja obava. Na plátne prepol na tabuľku organizácie oddelenia. Na jej vrcholci trónil on. Tri vetvy viedli k tímlídrom a od nich sa strom košatel k ich šesťčlenným tímom. Členovia sa delili na Callerov a Processorov.

Ja a Karmen sme sa našli pod kolónkou Processor, Ervín s Apostolom následne pod kolónkou Caller. Šmejba nás požiadal, aby sme vytvorili dvojice Callera s Processorom.

Ervín s Apostolom sa ihneď obrátili ku mne, Ervín sa však bez rozpakov ohlásil ako prvý. „Ja budem s Alex.“

Karmen sa opäť natísli slzy do očí a jej tvár pripomínala starogrécku masku tragédie.

„Vodteďka budete tvořit nerozlučné dvojice a velice dobře se doplňovat,“ rozhodol Šmejba. „Spolupráce mezi váma bude naprosto klíčová.“

Zbežne načrtol, že úlohou Callerov bude prijímať hovory klientov, ako aj aktívne ich iniciovať. Svoje komunikačné schopnosti a perfektnú angličtinu bohato využijú pri spoločnom hľadaní najlepšieho riešenia na ich otázku či sťažnosť. Prípád potom najčastejšie skončí posunutím profilu zákazníka do kompetencie Processora, ktorý neuspokojivý výsledok zákazníka upraví podľa možností pre klientovu maximálnu spokojnosť.

Symbióza Callera s Processorom bude fungovať aj opačným smerom. Ak klient vloží svoju požiadavku písomne, ako prvý sa jej ujme Processor. Ak je nejasný či neuskutočniteľný, poputuje ku Callerovi, ktorý problematiku klientovi vysvetlí za použitia citlivo zvolenej kombinácie presvedčivosti a emocionálnej inteligencie.

Ale viac už sa dozvieme počas tréningu, ktorý má pre nás náš tímlíder pripravený od zajtra.

„A čo, ak zákazník bude úplný idiot?“ vyjadril svoju pochybnosť Ervín.

„Pro idiota každej idiot. Zato pro chytráka každej chytrák,“ odpovedal mu Šmejba hádankou.

Táto práca nás iste obohatí ako v oblasti medziľudských vzťahov, tak aj na poli profesionálneho rastu. Šmejba nám zo srdca blahoželá. Stali sme sa súčasťou dynamicky rastúcej spoločnosti Roots, nového hráča v družstve európskych korporátov so sviežou mentalitou start-upu.

Čas, kedy sme naskočili do tohto rútiaceho sa vlaku, nám nemohol lepšie priať. Šmejba hodil očkom po masívnych hodinkách, ktoré sa mu vynímali na zápästí.

„Hodiny tikají a já musím letět,“ oznámil a vyrútil sa z dverí mítingovky. Len sa tak za ním zaprášilo.

Kapitola 2.

S Karmen sme stáli pred bistrom na prízemí a vychutnávali si cigaretu po obede. Teplý obed som naposledy jedla pred týždňom, predtým, než som sa usídlila na internáte, ktorý k dispozícii veľkoryso ponúkal jeden kus chladničky na poschodie a nulové možnosti tepelnej úpravy stravy.

Uložila som do nej jogurty, ktoré som zakúpila v obchode u Vietnamca - na druhý deň po nich nebolo ani slychu napriek tomu, že internát takmer zíval prázdnotou.

Každopádne ma teplý, sýty obed po týždni na rožkoch s nátierkou dostal do delíria. Bistro ma odmenilo luxusnými špagetami aglio olio a čokoládovou penou.

Karmen do seba prevrátila čiernu kávu a zapálila si novú cigaretu. To dievča popieralo evolúciu na mnohých frontoch a obed nebol výnimkou. Karmen a jedlo neboli priatelia.

„Už som nejedla tri dni,“ pochválila sa. Zdvihla som obočie, ale ďalej sa k tomu nevyjadrovala.

„Máme ešte desať minút. Musím si kúpiť Pannu, inak skapem od hladu.“

Panna bol ovocný nápoj ružovej farby z Tesca, jediné palivo okrem kávy, na ktorom jej telo fungovalo.

Obedná pauza trvala tridsať minút a bola po štyroch hodinách práce. Okrem nej sme mali dve päťminútové pauzy po druhej a šiestej hodine zmeny. Bolo nám silno odporúčané, aby sme si počas nich došli na toaletu a doplnili do termosiek kávu.

Práca sa delila na tri zmeny. Okrem nás boli na oddelení sťažností slovenskej pobočky ešte ďalšie dva tímy. Behom nášho nástupného týždňa sme mali mať pre správnu adaptáciu do systému zmeny ranné, ktoré začínali o šiestej. Denná zmena sa nalodila o dvanástej a nočná ju vystriedala o ôsmej večer.

Časy zmien a tímy rotovali po smere hodinových ručičiek v cyklickej súhre. Bol to zložitý systém, ktorému málokto porozumel. Bol tým chaotickejší, že si naň museli zvykať i všetci stávajúci zamestnanci, pretože pred naším príchodom boli na oddelení tímy len dva.

„Targetom je, aby sme mali peak time pokrytý čo najväčším počtom ľudí,“ vysvetľoval F.. Tak toto boli tie supermanažérske kecy.

F. bol náš nový tímlíder. Pripomínal korporátneho manažéra, ktorý prešiel obráteným filtrom a vystúpil z neho ako svoja paralelná verzia - diabolské dvojča, ak chcete. Na tvári mal trojdňové strnisko, namiesto bielej košele mal na sebe čiernu a jeho končisté topánky na sebe niesli vzor krokodílej kože. Rozhodne som nemala v pláne tváriť sa, že to na mňa urobilo dojem.

Na druhý deň v práci nás privítal na oddelení. Privítanie spočívalo v ignorácii s očami prilepenými na obrazovku a jednou nohou naširoko prehodenou cez druhú. Vedel, že naša skupinka vstúpila do kancelárie, nechal nás však čakať približne päť minút, než to dal najavo.

„F.“ oslovila ho žena, ktorá si nás ráno vyzdvihla v lobby. Bola štíhla, nenápadná a praktická. Typ, za ktorým neváhate kedykoľvek prísť s prosíkom o pomoc.

„Moment.“

Periférne som zaznamenala, ako Karmen gúľa očami. Naša sprievodkyňa, nápomocná žena, jej skrytým gestom s úsmevom naznačila, aby bola k tímlídovi zhovievavá. Karmen zmäkla ako maslo.

„Ďakujem, Jana - Janu ste teda už spoznali, bude vás zaučovať a neskôr pracovať s vami. Ja som F.“ Manažér urobil obligátne kolo podávania rúk. Mal silný a dynamický stisk. Zahanbila som sa za svoju slabú a mŕtvolne studenú ruku.

F. ma prebodol zelenými očami. Premýšľala som, či je to ten typ, ktorý doma pred zrkadlom trénuje onnipotentný pohľad guru fanatického kultu. Usúdila som, že áno.

„Ktorí z vás sú Processori?“ opýtal sa. S Karmen sme sa váhavo prihlásili. Stoly v kancelárii boli usporiadané do obdĺžnika s manažérom za vrchstolom. Bolo ich šesť a Jana nám pokynula, aby sme si sadli vedľa seba z jednej strany.

„Calleri?“ Ervín mi bol usadený naproti, Apostolos po jeho pravej ruke naproti Karmen. Vyzeralo to na dvojité rande, ktoré sa skončí katastrofou.

Môj a Karmenin stôl bol vybavený dodatočným monitorom, naše mužské náprotivky mali namiesto nich spíkerfón.

„Jana bude Caller aj Processor po dobu, než najmeme šiesteho zamestnanca do tímu. Pri poslednom hajringu bohužiaľ nikto okrem váš štyroch nedosiahol potrebných kvalít.“

V hrudi mi pri jeho pochvale pyšne poskočilo ego.

„Bežme,“ zapišťala Karmen, „za desať minút to stihneme.“ V hlave som urobila rýchlu revíziu jej spontánneho nápadu bežať ako pomätenec do najbližšieho Tesca s vierou, že stihneme nakúpiť jej božskú mannu, potom utekať naspäť a do kancelárie doraziť v poslednej sekunde ako dve spotené trosky.

Predstavila som si F., ako dvíha čierne obočie a udeľuje čierny bod. Nikdy som nemala rada telocvik.

„Prepáč, to sa mi fakt nechce.“

„Hej vole, no ták.“

„Si v tom sama.“ Zahasila som cigaretu a priložila prístupový čip na ružovej šnúрке k snímaču na dverách.

Jana sedela vedľa mňa a ukazovala mi program. Volal sa Taro.

„Taro je jedlý koreň z južnej Ázie. Vyzerá ako hovno,“ vypustil Ervín do éteru informáciu, o ktorú nikto nestál.

Sivé a ružové štvorce v programe reprezentovali klientov, ktorí Roots zaplatili za ich genetickú analýzu. Jana klikla na ružovkastý štvorec, ktorý poukazoval na to, že klientkou bola žena.

Pri zadaní správneho filtru Taro vytriedilo užívateľov, ktorí mali so svojím výsledkom nejaký problém alebo zadali sťažnosť pomocou funkcie Prehodnotiť v ich mobilnej aplikácii. Úlohou Processora bolo zistiť, v čom sťažnosť spočíva a podľa možností vyhovieť klientovej požiadavke.

Môj prvý prípad bola žena menom Concepción. Svoju nespokojnosť odôvodnila popiskom *Bad company, send money*.

„To je taká klasika,“ vysvetľovala Jana, „chce poslať naspäť peniaze, čo prichádza do úvahy jedine v prípade, že prípad eskaluje. To je ale posledná možnosť ktorej sa musíš za každú cenu vyhnúť. Čo by si urobila teraz?“

„Hm,“ snažila som sa zamyslieť.

„Tento prípad by som ja rozhodne posunula na kól, kde sa ju Caller pokúsi presvedčiť, že nemá pravdu. Takže sa pozrieme, ako si s tým Ervín poradí.“

Janina firemná šnúрка mala patinu v podobe rozstrapkaných okrajov a vyblednutej farby - dostatočný dôkaz, že bola kvalifikovaná nás zaučiť. K čipu si pripla zväzok kľúčov, pod ktorými sa jej prelamoval tenký krk. Visel na ňom portrét dieťaťa zaliaty do malej sklenenej kocky.

Lekciu užívateľskej znalosti Tara prerušila Karmen. Svoj nákup do desiatich minút prirodzene nestihla. Vpadla do miestnosti - doslova. Stihla sa zachytiť stola vedľa Apostola a zviezla sa na zem.

„Karmen, what happened? Help!“ vykrikol. Všetci vyskočili z otočných stoličiek.

„Má nízky cukor.“ Bez váhania som zamierila k jej taške z dúhovej látky a našla medzi cigaretami, zapalovačmi a handrou z dúhovej batiky malú fľašku jahodového nápoja.

Karmen, ktorá konzistenciou sama pripomínala handru, som podoprela do sedu a prinútila ju prehltnúť niekoľko glgov Panny. Pomaly prichádzala k sebe.

Keď precitla, po tvári sa jej rozlial spokojný úsmev. Celý zvyšok tímu (až na F., ktorý sa ani nepohol zo svojho miesta na konci stola), sa nad nami skláňal s obavami v tvárach.

„Nejedla už tri dni,“ informovala som ich v jej mene, „jediné, čo pije, je táto šťava.“

„Ja by som nevydržal nejstť ani tri hodiny,“ zakončil celú scénu Ervín.

Náš prvý oficiálny pracovný deň sa skončil už o pol tretej. Najhoršou vecou na ranných zmenách bolo bez debaty ranné vstávanie, po práci však mal človek pocit, že má celý deň pred sebou.

Karmen ku mne po mojej záchrannej akcii s Pannou prilipla ešte viac a trvala na tom, že si musíme ísť spolu sadnúť k jazeru a pozorovať labute. Septembrový deň sa vyjasnil a premenil sa takmer letný.

Na brehu jazera Karmen rozprestrela svoju dúhovú šatku a posadila sa na ňu.

Dve opodiaľ plávajúce labute boli zašednuté od špinavej vody, v ktorej sa celý deň máčali. Brehy jazera lemovala žltkastá pena a na hladine plávala bruchom nahor mŕtva ryba.

Na celú scéneriu bol žalostný pohľad, ľahla som si teda na chrbát a vystavila svoju tvár posledným tohtoročným hrejivým lúčom slnka.

„Tak čo hovoríš na prácu? Je to tvoja prvá?“ opýtala som sa jej, aby som rozbila ticho.

„Predtým som pracovala v Tesco,“ odvetila.

„Tak toto bude asi lepšie, či? Čítala som na Roots pozitívne recenzie.“

Karmen zmlkla a chvíľu mi trvalo, než som si uvedomila, že znova začala rumázgať. „Povedala mi, nech idem do piče. Chápeš to? Ja, ktorá sa celú dobu snažím, aby bola šťastná a odsúvam seba na druhú koľaj.“

Nepoznala som síce osobu, o ktorej bola reč, ale to ani nebolo potrebné. Karmen to zo seba jednoducho potrebovala dostať von.

„Z toxického vzťahu treba odísť,“ povedala som.

„A to ja práve nedokážem!“ Vzlykla. Jedna z páriku labutí sa pri tomto zvuku strhla a preletela na druhý koniec jazera.

Úloha Karmeninho osobného psychológa pri jazere mi nakoniec priniesla ponuku spolubývania, ktorá mi v mojej situácii prišla extrémne vhod.

Na skok som sa zastavila na intráku pobaliť si veci a oznámiť svoj odchod tučniakovi na vrátnici. Zapísal si moje meno a čas odchodu do riadkovaného zošita.

Karmen bývala v revitalizovanom paneláku natretom cukríkovo ružovou farbou. Spoločne sme vystúpali na druhé poschodie a vošli do bytu.

Dievča usadené za kuchynským stolom na sebe malo bundu s maskáčovým vzorom. Karmen sa naježila ako ryba fugu. Šiesty zmysel mi napovedal, že jej nasratosť je bežnou reakciou na túto osobu. Nebola som na pochybách, že sa musí jednať o jej ex.

„Vypadni vole, prečo si akože tu?“

„Kde je moje Nintendo?“ privítala nás baba otázkou. Na stole sa hojdali jej vyložené nohy obuté v lacnej verzii čiernobielych konversiek. „Neviem, kde je.“

Karmen prevrátila očami. Baba zhodila nohy zo stola, zdvihla sa zo stoličky a vykročila smerom k nám.

„Čau, ja som Vendy,“ predstavila sa.

„Vole, to si robíš piču,“ zakliala Karmen.

„Alex.“

Karmen sa medzičasom vytratila a vrátila s hernou konzolou v ruke. Ostentatívne ňou treskla o stôl. „Vypál.“

„Prespím tu,“ informovala ju Vendy.

„Tak na to zabudni. Odo dneška tu býva Alex.“

„Pozri, ja ešte neviem, či tu budem bývať. Môžem sa vrátiť na intrák,“ oponovala som.

„NIE! Odo dneška tu býva Alex, tak vypál!“ rozohnila sa Karmen.

Vendy mykla plecami. „Budem spať na gauči.“

„Počkaj, na gauči som mala spať ja, nie?“

Panelákový byt mal dve izby, obývačku s gaučom a spálňu, separátnu kuchyňu a jadro s kúpeľňou a záchodom. Oproti intráku to stále bol luxus. Zaboľelo ma srdce pri predstave, že sa naň budem musieť vrátiť.

„Karmen, to je v pohode. Idem na intrák. Vidíme sa v robote.“

„Proste vypadni do piče, Vendula!“ zaúpela Karmen.

Reakciou na jej zúfalý nárek bolo ticho. Vendy si čistila nechty. Boli ohryzené a krátke. Pobrala som sa na odchod.

„Počkaj.“ Vendy ma takmer vo dverách zastavila a spiklenecky chytila okolo pliec.